

Sygn. akt II AKa 336/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Pławgo

Sędziowie: SA – Adam Wrzosek (spr.)

SO(del.) – Ireneusz Szulewicz

Protokolant: - sekr. sąd. Łukasz Jachowicz,

- sekr. sąd. Piotr Grodecki

Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniach 3 i 15 marca 2017 r.

sprawy:

M. S. (1), syna J. i G. z domu B., urodz. (...) w O.,

oskarżonego z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

M. Ś., syna E. i B. z domu D., urodz. (...) w W.,

oskarżonego z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

W. W., syna B. i A. z domu S., urodz. (...) w W.,

oskarżonego z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

D. W. (1), syna B. i A., urodz. (...) w W.,

oskarżonego z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 3 czerwca 2016 r. sygn. akt V K 144/15

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny orzeczonych wobec oskarżonego M. S. (1),*
- 2. uchyla zawarte w pkt XII orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych M. S. (1), M. Ś., W. W. i D. W. (1),*

3. w miejsce czynu przypisanego w pkt I zaskarżonego wyroku oskarżonego M. S. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu z pkt I aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż pomógł on do przeniesienia środków finansowych w kwocie 1 000 000 zł, z opisu tego czynu eliminuje sformułowanie: „i dodatkowo wpłaty w gotówce kwoty 100 000 zł” oraz sformułowanie: „i udaremnić”, nadto słowa: „w toku kilkunastu” zastępuje sformułowaniem; „poprzez dokonywanie” i za tak przypisany czyn skazuje go na podstawie art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a na podstawie art. 299 § 5 k.k., art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierza karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł stawka,

4. w miejsce czynu przypisanego w pkt VIII zaskarżonego wyroku oskarżonego M. Ś. uznaje za winnego popełnienia czynu z pkt VII aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż pomógł on do przeniesienia środków finansowych w kwocie 1 000 000 zł, z opisu tego czynu eliminuje sformułowanie: „a następnie dodatkowo wpłaty w gotówce kwoty 100 000 zł” oraz sformułowanie: „i udaremnić” nadto słowa: „w toku kilkunastu” zastępuje sformułowaniem; „poprzez dokonywanie” i za tak przypisany czyn skazuje go na podstawie art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a na podstawie art. 299 § 5 k.k., art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierza karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) zł stawka,

5. w miejsce czynu przypisanego w pkt IX zaskarżonego wyroku oskarżonego W. W. uznaje za winnego popełnienia czynu z pkt VIII aktu oskarżenia, z tym, iż z opisu tego czynu eliminuje sformułowanie: „i udaremnić” i za tak przypisany czyn skazuje go na podstawie art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a na podstawie art. 299 § 5 k.k., art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierza karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł stawka,

6. w miejsce czynu przypisanego w pkt X zaskarżonego wyroku oskarżonego D. W. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu z pkt IX aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż pomógł on do przeniesienia środków finansowych w kwocie 592 500 zł, z opisu tego czynu eliminuje nazwę miejscowości: (...) oraz sformułowanie: „i udaremnić”, a słowa: „całości tych środków” zastępuje sformułowaniem: „na łączną kwotę 592 500” i za tak przypisany czyn skazuje go na podstawie art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a na podstawie art. 299 § 5 k.k., art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. . wymierza karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł stawka;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. S. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł stawka;

IV. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzeka na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści uzyskanych z przestępstwa:

- od oskarżonego M. Ś. w kwocie 5 200 (pięciu tysięcy dwustu) zł,

- od oskarżonego W. W. w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) zł;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od 30 września 2014 r.

do 19 marca 2015 r., od 12 listopada 2015 r. do 23 maja 2016 r. i od 10 czerwca 2016 do 20 czerwca 2016 r.;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- wobec oskarżonego M. Ś. od 11 sierpnia 2014 r. do 18 sierpnia 2014 r., od 2 września 2014 r. do 2 kwietnia 2015 r. i od 7 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r.,

- wobec oskarżonego W. W. od 27 sierpnia 2014 r. do 29 marca 2017 r.,

- wobec D. W. (1) od 26 sierpnia 2014 r. do 21 lipca 2015 r. i od 31 lipca 2015 r. do 3 czerwca 2016 r.;

VII. zwalnia oskarżonych M. S. (1), M. Ś., W. W. i D. W. (1) od ponoszenia przypadających na nich kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- obrońcy oskarżonego M. Ś. – adwokata A. Z. Kancelaria Adwokacka w W.,

– obrońcy oskarżonego W. W. – radcy prawnego M. K. Radcy Prawnego w W. wynagrodzenie w kwotach po 1 033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) zł, obejmujące 23% VAT, za obronę wyżej wymienionych oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie sygn. akt V K 144/15 oskarżono:

1) **M. S. (1)** o to, że:

I. w okresie od 26 do 28 maja 2014 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu M. Ś. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 1100000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że nakłonił M. Ś. do założenia rachunku bankowego w banku (...) S.A. a następnie po wpływie z rachunku o nr (...) kwoty 1000000 zł i dodatkowo wpłaty w gotówce kwoty 100000 zł, na konto o nr (...) założone w tym celu w banku (...) S.A. przez M. Ś., w toku kilkunastu wypłat wybrał wspólnie z nim te środki finansowe w gotówce z rachunku w oddziałach tego banku, które sam wskazywał, a następnie przekazał innej osobie, które to działanie miało utrudnić i udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych środków finansowych, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 5200 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Ł. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając z przedstawicielem spółki (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, poprzez celowe wprowadzenie w błąd pracownika spółki (...) co do prawa występowania w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. i używając przy tym, jako autentyczne podrobione pełnomocnictwo do występowania w imieniu tej spółki, doprowadził pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci telefonu komórkowego S. (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3811, 29 zł przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Ł. ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając z przedstawicielem spółki (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, poprzez celowe wprowadzenie w błąd pracownika spółki (...) co do prawa występowania w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. i używając przy tym, jako autentyczne, podrobione pełnomocnictwo do występowania w imieniu tej spółki, doprowadził pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci telefonu komórkowego (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3679,57 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 2 sierpnia 2014r. w P. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając z przedstawicielem spółki (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych poprzez celowe wprowadzenie w błąd pracownika spółki (...) co do prawa występowania w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. i używając przy tym, jako autentyczne, podrobione pełnomocnictwo do występowania w imieniu tej spółki, doprowadził pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci telefonu komórkowego H. (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3498,18 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 4 sierpnia 2014 r. w P. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając z przedstawicielem spółki (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, poprzez celowe wprowadzenie w błąd pracownika spółki (...) co do prawa występowania w imieniu spółki Biuro Handlowe (...) Sp. z o.o. i używając przy tym, jako autentyczne, podrobione pełnomocnictwo do występowania w imieniu tej firmy, doprowadził pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci telefonu komórkowego (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3557,72 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Ł. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając z przedstawicielem spółki (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, poprzez celowe wprowadzenie w błąd pracownika spółki (...) co do prawa występowania w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. i używając przy tym, jako autentyczne, podrobione pełnomocnictwo do występowania w imieniu tej firmy, doprowadził pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci telefonu komórkowego S. (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3708,71 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2) ***M. Ś.*** o to, że:

VII. w okresie od 26 do 28 maja 2014 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 1100000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie z rachunku o nr (...) kwoty 1000000 zł, a następnie dodatkowo wpłaty w gotówce kwoty 100000 zł, na konto o nr (...) prowadzone na jego rzecz w banku (...) S.A., w toku kilkunastu wypłat w oddziałach tego banku wybrał te środki finansowe w gotówce z rachunku, a następnie przekazał M. S. (1) i innej osobie, które to działanie miało utrudnić i udaremnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 5200 zł,

tj. o czyn z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3) **W. W.** o to, że:

VIII. w okresie od 21 do 27 maja 2014r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 2600000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie z rachunku o nr (...) kwoty 2600000 zł na konto o nr (...) prowadzone na rzecz W. W. w banku (...) S.A., w toku pięciu wypłat w oddziałach tego banku wybrał w gotówce z rachunku część tych środków finansowych w kwocie 140000 zł i przekazał innym osobom, zaś pozostałą część przełał w dniu 23.05.2014r. na rachunek o nr (...) prowadzony na jego rzecz w banku (...) S.A., z którego wybrał w gotówce część tych środków w toku dziesięciu wypłat w kwocie 159000 zł, a z pozostałej części przełał w dniu 26.05.2014r. 1000000 zł na konto M. Ś. w banku (...) S.A., a następnie w dniach 26.05.2014r. i 27.05.2014r. dokonał dwóch przelewów w kwotach 1000000 zł i 300000 zł na konto B. B. (4) w (...) Banku S.A., które to działania miały utrudnić i udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków finansowych, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 10000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4) **D. W. (1)** o to, że:

IX. w okresie od 26 do 27 maja 2014 r. w W. Z., M. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie (...) pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie w dniu 26.05.2014r. z rachunku o nr (...) kwoty 1000000 zł na konto o nr (...) prowadzone na rzecz B. B. (4) w (...) Banku (...) S.A. oraz po wpływie w dniu 27.05.2014r. przelewem dodatkowo na rachunek B. B. (4) kwoty (...), w toku wielokrotnych operacji dokonał, przy użyciu przekazanej mu przez inne osoby karty bankomatowej do tego rachunku z kodem (...), wypłat całości tych środków z bankomatów na terenie W., M., Z. i W. i przekazał je innym osobom, które to działania miały utrudnić i udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków finansowych, z czego uzyskał korzyść majątkową nieustalonej wysokości,

tj. o czyn z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 3 czerwca 2016 r. orzekł:

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w pkt I uznał go za winnego tego, że w okresie od 26 do 28 maja 2014 w W., działając w celu kradzieży, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 1.000.000 zł na szkodę (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, z rachunku należącego do A. K., prowadzonego przez w/w Bank, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych w wysokości stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł;

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w pkt II uznał go za winnego tego, że w dniu 1 sierpnia 2014r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając podrobionego pełnomocnictwa do reprezentowania (...) Sp. z o.o., wprowadził w błąd pracownika (...) Sp. z o.o., czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego S. (...) i usług telekomunikacyjnych łącznej wartości 3811,29 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności

orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w pkt III uznał go za winnego tego, że w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając podrobionego pełnomocnictwa do reprezentowania (...) Sp. z o.o., wprowadził w błąd pracownika (...) Sp. z o.o., czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3679,57 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 286 § 1 w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

IV. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w pkt IV uznał go za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2014 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając podrobionego pełnomocnictwa do reprezentowania (...) Sp. z o.o., wprowadził w błąd pracownika (...) Sp. z o.o., czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego H. (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3498,18 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 286 § 1 w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

V. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w pkt V uznał go za winnego tego, że w dniu 4 sierpnia 2014 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając podrobionego pełnomocnictwa do reprezentowania Biura Handlowego (...) Sp. z o.o., wprowadził w błąd pracownika (...) Sp. z o.o., czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3557,72 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 286 § 1 w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

VI. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w pkt VI uznał go za winnego tego, że w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając podrobionego pełnomocnictwa do reprezentowania (...) Sp. z o.o., wprowadził w błąd pracownika (...) Sp. z o.o., czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego S. (...) i usług telekomunikacyjnych o łącznej wartości 3708,71 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 286 § 1 w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

VII. na zasadzie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

VIII. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. Ś. w pkt. VII uznał go za winnego tego, że w okresie od 26 do 28.05.2014r. w W. działając w celu kradzieży, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach

czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 1.000.000 zł na szkodę (...) S.A., z rachunku należącego do A. K. prowadzonego przez w/w Bank, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych w wysokości 20 (dwudziestu) zł stawki dziennej;

IX. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu W. W. w pkt. VIII uznał go za winnego tego, że w okresie od 21 do 27 maja 2014 r. w W. działając w celu kradzieży, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 2600000 zł na szkodę (...) S.A., z rachunku prowadzonego dla A. K. przez w/w Bank, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne- kary pozbawienia wolności, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł stawki dziennej;

X. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu D. W. (1) w pkt. IX, uznał go za winnego tego, że w dniach od 26 do 27 maja 2014 r. w W. i okolicach, działając w celu kradzieży, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 1.300.000 zł na szkodę (...) S.A., z rachunku należącego do A. K., prowadzonego przez w/w Bank, po przelaniu kwoty tej na rachunek prowadzony w (...) Banku (...) SA na rzecz B. B. (4), tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych w wysokości 100 (stu) zł stawki dziennej;

XI. na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody przez M. S. (1) na rzecz (...) Sp. z o.o. w łącznej kwocie 18.255,47 zł (osiemnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści siedem groszy);

XII. na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody, w kwocie 2.600.000 (dwa miliony sześćset tysięcy) zł na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, solidarnie przez oskarżonych M. S. (1) i M. Ś. do kwoty 1.000.000 (milion) zł; W. W. do kwoty 2.600.000 (dwa miliony sześćset tysięcy) zł i D. W. (1) do kwoty 1.300.000 (milion trzysta tysięcy) zł;

XIII. na zasadzie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonym: M. S. (1) od dnia 30 września 2014 r. do dnia 19 marca 2015 r. i od dnia 17 listopada 2015 r. do dnia 23 maja 2016 r.; M. Ś. od dnia 11 sierpnia 2014 r. do dnia 18 sierpnia 2014 r. i od dnia 2 września 2014 r. do dnia 21 kwietnia 2015 r.; W. W. od dnia 27 sierpnia 2014 r. do dnia 3 czerwca 2016 r. i D. W. (1) od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia 21 lipca 2015 r. i od dnia 31 lipca 2015 r. do dnia 3 czerwca 2016 r.;

XIV. zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów postępowania w sprawie, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

XV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. i radcy prawnego M. M. kwoty po (...) (dwa tysiące dwieście czternaście) zł brutto tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonych M. Ś. i W. W.;

XVI. na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił (...) Sp. z o.o. dowody rzeczowe z kart: 858- 874, 875-887, 888-898, 899-912,1441-1459;

XVII. na zasadzie art. 62 k.k. orzekł wobec M. Ś. system terapeutyczny odbywania kary pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożyli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

-obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie wyjaśnień oskarżonych M. Ś. i M. S. (1), co doprowadziło Sąd do błędnego ustalenia m.in. tego, że oskarżony M. S. (1) miał namówić oskarżonego M. Ś. do założenia rachunku bankowego, miał instruować poczynaniami oskarżonego M. Ś. co do kwot i miejsc wypłat gotówki, miał odbierać od oskarżonego M. Ś. wypłaconą przez niego gotówkę, co doprowadziło do błędnego skazania go za czyn zakwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, przez przypisanie oskarżonemu M. S. (1) dokonania w okresie od 26 do 28 maja 2014 r. zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 1 miliona zł na szkodę (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, z rachunku należącego do A. K. prowadzonego przez ww. Bank, pomimo że wypłaty gotówki przypisywane oskarżonemu M. S. (1) dokonywane były przez oskarżonego M. Ś. w placówkach (...), zaś wyprowadzenie pieniędzy w kwocie 2.600.000 zł z rachunku bankowego A. K. nastąpiło wg dokumentacji bankowej w dniu 21 maja 2014 r., a zatem przed okresem rzekomego działania oskarżonego M. S. (1), i kradzież tych pieniędzy w formie dokonania przypisana została nieprawomocnie w pkt IX części dyspozytywnej wyroku oskarżonemu W. W.;

-obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie wobec zdarzeń objętych skazaniami w pkt II-VI części dyspozytywnej wyroku pomimo tożsamości pokrzywdzonego, podobnego sposobu działania, krótkiego czasu pomiędzy poszczególnymi zdarzeniami, co nakazywało zastosowanie w tym zakresie instytucji ciągu przestępstw i wymierzenia jednej kary za wszystkie pozostające w ciągu przestępstwa;

-rażącą surowość tak kar jednostkowych jak i kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

1)uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz uchylenie pkt XII wyroku,

2)przyjęcie, że przestępstwa z pkt II-VI części dyspozycyjnej wyroku popełnione zostały w ramach ciągu przestępstw i skazanie oskarżonego na jedną, łagodną karę w ramach tego ciągu,

ewentualnie, w kontekście podniesionego zarzutu rażącej surowości kary o:

3)wydatne złagodzenie tak kar jednostkowych jak i kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny, orzeczonych wobec oskarżonego M. S. (1).

Oskarżony M. S. (1) w piśmie z dnia 18 lipca 2016 r., stanowiącym uzupełnienie apelacji obrońcy, podniósł że nie dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa kradzieży, a osoba go pomawiająca nie jest wiarygodna (k. 2597).

Obrońca oskarżonego M. Ś. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

- rażącą niewspółmierność wymierzonej M. Ś. kary pozbawienia wolności, tj. wymierzenie kary nadmiernie surowej, a w konsekwencji nieadekwatnej także do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego występku oraz do stopnia jego winy - w sytuacji, gdy Sąd I Instancji winien orzec wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 294 § 1 k.k., z jednoczesnym skorzystaniem z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby - bowiem, w/w kara pozbawienia wolności w sposób jak najbardziej adekwatny, w realiach niniejszej sprawy, spełniałaby swoje represyjne oraz wychowawczo – prewencyjne cele.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie M. Ś. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

Obrońca oskarżonego W. W. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na ocenie materiału dowodowego dowolnie, tj. z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, wyrażającą się w błędnej ocenie dowodów, który spowodował przypisanie oskarżonemu W. W. czynu stypizowanego w art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., który nie znajduje oparcia w treści uzasadnienia wyroku ograniczającego się w zakresie oceny kwalifikacji prawnej czynu do wskazania i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w żadnej zaś mierze nie tłumaczy subsumpcji okoliczności faktycznych pod czyn wskazany w treści przepisu będącego podstawą przedmiotowego wyroku, w szczególności zaś ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika zamiar oskarżonego odnośnie wypełnienia znamion czynu zabronionego będącego podstawą zaskarżonego wyroku;

- art. 54 k.p.k. poprzez dopuszczenie do udziału w postępowaniu na rozprawie głównej (...) S.A. z siedzibą w W. w sytuacji, w której podmiot niniejszy nie został wskazany przez prokuraturę w treści aktu oskarżenia jako pokrzywdzony, zaś nieuprawnione jest w realiach niniejszej sprawy nadawanie takiej roli procesowej podmiotowi w okolicznościach, w których oskarżony W. W. nie legitymował się rachunkiem bankowym prowadzonym w tym konkretnie banku, a nadto nie miał wpływu na pojawienie się na prowadzonych na swoją rzecz w banku (...) S.A.;

- art. 49a k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez uwzględnienie wniosku (...) S.A. w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody bez szczegółowego wyjaśnienia okoliczności sprawy, co doprowadziło do dowolnej i przekraczającej granice swobodnej oceny dowodów, błędów w ustaleniach faktycznych opartych wyłącznie na lakonicznych oświadczeniach ze strony (...) S.A. nie pełniącego w postępowaniu aktywnej roli oraz zeznaniach A. K. o szkodzie, jaką miał doznać (...) S.A., wskutek czego w realiach niniejszej sprawy nie było jasne, kto w istocie jest pokrzywdzonym;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd mógł mieć wpływ na treść wyroku wyrażający się w przypisaniu oskarżonemu działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w sytuacji, w której owe działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w żadnej mierze nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zaś z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. W. w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie głównej oraz wyjaśnień pozostałych oskarżonych.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. W..

Obrońca oskarżonego D. W. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

a. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną, oraz sprzeczną ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci:

i. opinii uzupełniającej biegłego antropologa prof. B. M. z 20 maja 2015 r. (k. 1400-1407), jego ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie 23 marca 2016 r. (k. 2188-2190), oraz nagrania znajdującego się na płycie nr 111 (k. 124), poprzez uczynienie tych opinii oraz zapisu jedną z podstaw ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego D. W. (1) w dniu 27 maja 2014 r., pomimo tego, iż jak stwierdził sam sąd w uzasadnieniu „utrwalony na zdjęciach z dnia 27.05.2014 r. wizerunek mężczyzny nie przedstawia D. W. (k. 1403-1407, odpowiednio k. 2338-2342) i w tym zakresie opinia biegłego B. M. nie jest przekonująca (k. 1400-1407, 2188-2190), przy czym uchybienie to miało miejsce w warunkach, w których żaden z wymienionych powyżej dowodów oceniany w sposób swobodny, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie pozwala uznać, aby na nagraniach z monitoringu z

placówki przy ul. (...) w W. z 27 maja 2014 r. zarejestrowano wizerunek D. W. (1), z przyczyn omówionych szczegółowo w uzasadnieniu apelacji;

b. art. 410 k.p.k. poprzez:

i. oparcie ustaleń faktycznych w sprawie na treści notatki urzędowej (k. 174-174v.), z której miałyby wynikać, że D. W. (1) był legitymowany 27 maja 2014 r. w późnych godzinach wieczornych niedaleko miejsca, w którym wcześniej, w tym samym dniu, następowały wypłaty z rachunku B. B. (4), przy czym dowód ten nie został nigdy wprowadzony do procesu, czy to poprzez odczytanie, czy też poprzez ujawnienie w trybie art. 394 § 2 k.p.k., abstrahując od tego, że dowód ten, oceniany swobodnie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, w żaden sposób nie przesądza o sprawstwie oskarżonego w zakresie czynów, które zostały popełnione w dniu 27 maja 2014 r.;

ii. zlekceważenie i pominięcie istotnych okoliczności, które wynikają z:

a) nagrań znajdujących się na płytach nr 107 (k. 120) oraz 143 (k. 152) (stopklatki z tych nagrań na k. 1241-1244, oraz k. 1260- 1262 odpowiednio) oraz z towarzyszącej tym nagraniom opinii biegłego antropologa prof. B. M. z 22 kwietnia 2015 r. (k. 1237-1271), z których to dowodów wynika, że nieokreślone kwoty środków z rachunku B. B. (4) wypłacane były 27 maja 2014 r. przez niezidentyfikowanego mężczyznę uwiecznionego na w/w nagraniach, co uwiarygodnia wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie w jakim twierdzi on, że środki z rachunku B. B. (4) wypłacał tylko w dniu 26 maja 2014 r., a nie jak przypisano mu w akcie oskarżenia i w wyroku tj. także w dniu 27 maja 2014 r.;

b) wyjaśnień oskarżonego D. W. (1), składanych m.in. już podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, które sąd mimo wszystko musiał uznać za wiarygodne, skoro jak stwierdził były „brane pod uwagę przy czynieniu w sprawie ustaleń”, a które obejmują:

1. stanowcze stwierdzenie, że środki z rachunku B. B. (4) oskarżony wypłacał tylko w dniu matki, tj. 26 maja 2014 r.;

2. stanowcze stwierdzenie, że kwota wypłaconych środków przekroczyła kwotę 400 tys. zł, a nie przypisywaną aktem oskarżenia, a ostatecznie wyrokiem kwotę 1.300 tys. zł;

oraz

3. stanowcze stwierdzenie, że oskarżony działał w przeświadczeniu, że wypłaca środki pozyskane przez B. B. (4), działając jako ustanowiony zgodnie z prawem pełnomocnik;

(...). pominięcie w całości dowodów zaliczonych do materiału dowodowego w trybie art. 394 § 2 k.p.k., tj.:

a) ujęć / stopklatek z nagrań z kamer położonych w placówce banku (...) w W. przy ul. (...) w dniu 27 maja 2014 r., wykonanych z nagrań znajdujących się na płycie 111 (k. 124), załączonych do pisma obrońcy oskarżonego z 9 maja 2016 r. (k. 2337-2342), przy czym ujęcia te wskazują na wyraźne różnice w budowie ciała, oraz kończyn dolnych pomiędzy mężczyzną uwidocznionym na tych ujęciach a D. W. (1) (materiał porównawczy vide k. 1402-1403, względnie k. 1239-1240), oraz utwierdzają w przekonaniu, że uwieczniona w dniu 27 maja 2014 r. osoba to nie jest D. W. (1);

na wypadek uznania, że materiał dowodowy został zgromadzony, a następnie oceniony w sposób prawidłowy, a Sąd I instancji orzekał na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę:

a. art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc, że dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów prowadzi do uzasadnionych wątpliwości, co do kwestii podejmowania przez oskarżonego D. W. (1) działań, mogących się stać przedmiotem zarzutu, w dn. 27 maja 2014 r., tj. wypłacania w tym dniu środków z rachunku B. B. (4), przy czym wątpliwości tych nie usunięto w trakcie postępowania dowodowego, a sąd mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, niezgodnie z brzmieniem w/w przepisu aktualnym w dniu orzekania („Wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego”).

W wyniku obrazu przepisów postępowania wskazanych powyżej, Sąd I instancji popełnił:

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:

a. przyjęciu, że oskarżony wypłacał środki z rachunku B. B. (4) także 27 maja 2014 r. w konsekwencji czego całkowita kwota wypłaconych przez niego środków to 1.300.000 zł, w warunkach, w których żaden z dowodów zgromadzonych w aktach sprawy nie pozwala dojść do takiego przekonania, a analiza przepływów na rachunku B. B. (4) prowadzonym w (...) Banku (...) S.A. (k. 53-116) prowadzi do wniosku, że oskarżony mógł wypłacić, działając jedynie 26 maja 2014 r., kwotę najwyżej 477 tys. złotych;

b. oskarżony dokonał zaboru i przywłaszczenia kwoty 1.300.000 zł na szkodę (...) S.A. działając z takim zamiarem, czym miał wypełnić znamiona przestępstwa kradzieży, w warunkach, w których zamiaru tego, ani znamion przestępstwa kradzieży, w działaniu D. W. (1) nie sposób ustalić, przy uwzględnieniu okoliczności iż D. W. (1) działał jako pełnomocnik B. B. (4) i wypłacał środki z jego rachunku, a następnie niezwłocznie przekazywał te środki innym nieoznaczonym osobom,

przy czym błąd ten miał charakter istotny w tym sensie, że gdyby Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie mógłby przypisać oskarżonemu czynu opisanego w taki sposób jak w pkt. X wyroku, a następnie uznać iż wypełnia on znamiona czynu zabronionego określonego w art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

1. zmianę pkt. X wyroku i uznanie oskarżonego winnego tego, że w dniu 26 maja 2014 r. w W. i okolicach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 477.000 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie w dniu 26 maja 2014 r. z rachunku o nr (...) kwoty 1.000.000 na konto o nr (...), prowadzone na rzecz B. B. (4) w (...) Banku (...) S.A. w toku wielokrotnych operacji dokonał, przy użyciu przekazanej mu przez inne osoby karty bankomatowej do tego rachunku z kodem (...), wypłat części tych środków w kwocie 477.000 zł na terenie W. i okolic i przekazał je innym osobom, które to działania miały utrudnić i udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków finansowych, z czego uzyskał korzyść majątkową nieustalonej wysokości; tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

oraz

2. na podstawie art. 299 § 5 k.k. wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary pozbawienia wolności odpowiadającej rzeczywistemu okresowi pozbawienia wolności w sprawie z zaokrągleniem w dół do pełnego miesiąca tj. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego M. S. (1) odnośnie czynu z pkt I aktu oskarżenia oraz w całości na niekorzyść M. Ś. W. W. i D. W. (1) zarzucając:

-obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegającą na ocenie materiału dowodowego dowolnie, a nie swobodnie, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co spowodowało przyjęcie za podstawę orzeczenia błędnych ustaleń faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k., gdy prawidłowa ocena zarzuconych oskarżonych czynów prowadzi do wniosku, że dopuścili się przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o zmianę pkt I zaskarżonego wyroku poprzez: zmianę pkt I i uznanie oskarżonego M. S. (1) za winnego tego, że:

-w okresie od 26 do 28 maja 2014 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu M. Ś. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 1 000 000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w dniu 21maja 2014 r. na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że nakłonił M. Ś. do założenia rachunku bankowego w banku (...) S.A., a następnie po wpływie z rachunku o nr (...) kwoty 1 000 000 zł na konto o nr (...) założone w tym celu w banku (...) S.A. przez M. Ś., w toku kilkunastu wypłat wybrał wspólnie z nim te środki finansowe w gotówce z rachunku w oddziałach tego banku, które sam wskazywał, a następnie przekazał innej osobie, które to działanie miało utrudnić i udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych środków finansowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k.

i za to, z mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzenie kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości 50 zł stawki dziennej;

2. zmianę pkt VIII wyroku i uznanie oskarżonego M. Ś. za winnego tego, że:

W okresie od 26 do 28 maja 2014 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 1 000 000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w dniu 21 maja 2014 r. na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie z rachunku o nr (...) kwoty 1 000 000 zł, na konto o nr (...) prowadzone na jego rzecz w banku (...) S.A., w toku kilkunastu wypłat w oddziałach tego banku wybrał te środki finansowe w gotówce z rachunku, a następnie przekazał M. S. (1) i innej osobie, które to działanie miało utrudnić i udaremnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 5 200 zł tj. czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to z mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 50 stawek w wysokości 20 złotych stawki dziennej

3. zmianę pkt. IX wyroku i uznanie oskarżonego W. B.

(...) za winnego tego, że:

w okresie od 21 do 27 maja 2014 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 2 600 000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w dniu 21maja 2014 r. na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie z rachunku o nr (...) kwoty 2 600 000 zł na konto o nr (...) prowadzone na rzecz W. W. w banku (...) S.A., w toku pięciu wypłat w oddziałach tego banku wybrał w gotówce z rachunku część tych środków finansowych w kwocie 140 000 zł i przekazał innym osobom, zaś pozostałą część przelał w dniu 23.05.2014 r. na rachunek o nr (...) prowadzony na jego rzecz w banku (...) S.A., z którego wybrał w gotówce część tych środków w toku dziewięciu wypłat w kwocie 159 000 zł a z pozostałej części przelał w dniu 26.05.2014 r. 1000 000 zł na konto M. Ś. w banku (...). S.A., a następnie w dniach 26.05.2014 r i 27.05.2014 r. dokonał dwóch przelewów w kwotach 1 000 000 zł i 300 000 zł na konto B. B. (4) w (...) Banku S.A., które to działania miały utrudnić i udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków finansowych, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 5 000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

i za to z mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzenie kary 6 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 150 stawek w wysokości 50 zł stawki dziennej;

4. zmianę pkt. X wyroku i uznanie oskarżonego D. W. (1) za winnego tego, że:

w okresie od 26 do 27 maja 2014 i. w W., Z., M. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł do przeniesienia posiadania środków finansowych w kwocie 1 300 000 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w dniu 21 maja 2014 r. na szkodę A. K., mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, w ten sposób, że po wpływie w dniu 26.05.2014 r. z rachunku o nr (...) kwoty 1 000 000 zł na konto o nr (...) prowadzone na rzecz B. B. (4) w (...) Banku (...) S.A. oraz po wpływie w dniu 27.05.2014 r. przelewem dodatkowo z tego samego konta na rachunek B. B. (4) kwoty 300 000 zł, w toku wielokrotnych operacji dokonał, przy użyciu przekazanej mu przez inne osoby karty bankomatowej do tego rachunku z kodem (...), wypłat całości tych środków z bankomatów na terenie W., M., Z. W. i przekazał je innym osobom, które to działania miały utrudnić udaremnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków finansowych, tj. czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za to z mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzenie kary 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek w wysokości 100 zł stawki dziennej;

5. uchylenie pkt. XII wyroku;

6. orzeczenie wobec M. Ś. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 5.200 zł.

7. orzeczenie wobec W. W. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 5000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych M. S. (1), W. W. i D. W. (1) okazały się częściowo zasadne. Zasadną okazała się też apelacja prokuratora. W związku z tym, że w wyniku zmiany zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonym kary, okoliczności podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. Ś. były przedmiotem rozważań przy wydawaniu rozstrzygnięcia w powyższym zakresie w stosunku do tegoż oskarżonego.

W odniesieniu do oskarżonego M. S. (1).

Sąd Okręgowy w oparciu o wyjaśnienia M. Ś. ustalił, że przystał on na propozycję oskarżonego M. S. (1), którego poznał wiosną 2014 r., dotyczącą pomocy w wypłacie pieniędzy dla innej osoby. W tym celu M. Ś., w obecności oskarżonego M. S. (1) założył rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy w Banku (...), a następnie po wpływie pieniędzy na ten rachunek dokonywał wypłat, które odbierał od niego M. S. (1) i przekazywał innej osobie. Z relacji M. Ś. wynika też, że za dokonywanie wypłat otrzymał od M. S. (1) wynagrodzenie w łącznej kwocie 5.200 zł. Jednocześnie Sąd Okręgowy odmówił wiary wyjaśnieniom M. S. (1), że jedynie towarzyszył M. Ś. nie nakłaniał go do założenia rachunku bankowego i dokonywania wypłat pieniędzy przelanych na ten rachunek, a także nie odbierał pieniędzy od M. Ś. i nie przekazywał ich innej osobie.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego, podnosząc m. in., że:

-M. Ś. nie był skonfliktowany z M. S. (1) i nie miał powodów do bezpodstawnego go obciążania,

-w miejscu zamieszkania M. S. (1) znaleziono zapiski zawierające wskazówki do tego rodzaju działań jakie zostały zrealizowane w odniesieniu do środków zgromadzonych na rachunku A. K. (str. 15 -16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Ma też w pełni rację Sąd Okręgowy, że wyjaśnienia M. S. (1) nie są logiczne i pozostają w sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Trudno bowiem uznać za racjonalne, aby M. Ś. przy dokonywaniu szeregu wypłat nie należących do niego pieniędzy, w łącznej kwocie 1.000.000 zł, w celu przekazania ich innej osobie, zechciał mieć

świadka. Nie do zaakceptowania jest także to, że osoba bądź osoby zlecające powyższe czynności oskarżonemu M. Ś. akceptowały obecność postronnej osoby przy zakładaniu rachunku bankowego, a następnie dokonywaniu przez niego wypłat. Nadto przyjmując za miarodajne wyjaśnienia M. S. (1), to oskarżony M. Ś. nie byłby bezpośrednio kontrolowany i mógł nie przekazywać wszystkich pieniędzy pobranych z bankomatów. Wyjaśnienia M. Ś. dotyczące roli M. S. (1) są zaś w pełni logiczne. M. S. (1) zlecając dokonanie konkretnych wypłat i odbierając bezpośrednio potem pieniądze od M. Ś. czuwał aby nie przywłaszczył on części pieniędzy. Należy też zauważyć, że gdyby M. S. (1) nie pełnił roli wskazanej przez M. Ś., to nie miałby sensu jego pobyt w hotelu w nocy z 26/27 maja 2014 r. Obecność M. S. (1) zapewniała pełną kontrolę nad oskarżonym M. Ś., który nie mógł w tym czasie dokonywać kolejnych wypłat oraz kontaktować się z innymi osobami. O daleko posuniętych środkach ostrożności świadczy też to, że pozwalając M. Ś. na spędzenie kolejnej nocy w domu M. S. (1) zabrał mu dowód osobisty. Istotne znaczenie mają też wyjaśnienia W. W., który potwierdził, że noc z 26/27 maja 2014 r. M. S. (1) spędził w hotelu. O tym zaś, że rola M. S. (1) nie była taka jak przedstawia on ją w swoich wyjaśnieniach, świadczy relacja W. W. z jego rozmowy z M. S. (1). Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy z rozmowy tej wyraźnie wynika, że M. S. (1) aktywnie uczestniczył w wypłacie pieniędzy, co koreluje z wyjaśnieniami M. Ś. (str. 19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Z tych też względów nie do zaakceptowania jest pogląd skarżącego, że M. Ś. tendencyjnie obciążał M. S. (1), aby przerzucić co najmniej część odpowiedzialności na inną osobę i uzyskać dla siebie korzystne rozstrzygnięcie.

Oskarżony M. Ś. wyjaśnił, że nie wiedział, iż na rachunek założony przez niego w Banku (...) wpłacono gotówkę w kwocie 100.000 zł. W toku prowadzonego postępowania nie ustalono kto faktycznie i w jakim celu dokonał tej wpłaty. Fakt dokonania tej wpłaty nie stanowi podstawy do podważenia wiarygodności relacji M. Ś. dotyczącej roli M. S. (1) w przedmiotowym zdarzeniu.

Należy zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił, iż zachowanie oskarżonego M. S. (1), o którym mowa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stanowiło przestępstwo przewłaszczenia pieniędzy z rachunku A. K., popełnione na szkodę Banku (...). Na rachunek M. Ś. pieniądze zostały przelane z rachunku W. W. prowadzonym w Banku (...) i Sąd I instancji nie wykazał, że M. S. (1) dopuszczając się zachowania, o którym mowa w wyjaśnieniach M. Ś., miał świadomość, iż pieniądze pochodzą z rachunku A. K. prowadzonym w Banku (...) i w celu dokonania ich zaboru dokonano przelewu na rachunek M. Ś. za pośrednictwem rachunków założonych przez W. W..

Art. 299 k.k. penalizuje zachowania określone mianem „prania brudnych pieniędzy”. Przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. może zostać zrealizowane przez:

- 1) przyjmowanie,
- 2) posiadanie,
- 3) używanie,
- 4) przekazywanie za granicę,
- 5) wywożenie za granicę,
- 6) ukrywanie,
- 7) dokonywanie transferu lub konwersji,
- 8) pomaganie do przenoszenia własności lub posiadania,
- 9) podejmowanie innych czynności mogących udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku wartości majątkowych, o których mowa w tym przepisie.

Przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości: pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r. – zasada prawna, sygn. akt I KZP 19/13, OSNKW 2014/1/1, OSP 2014/7 - 8/78, LEX nr 140 3596, Prok. i Pr. – wkł. 2014/3/7, Biul. SN 2013/12/212).

Sprawca dopuszczając się popełnienia przestępstwa z art. 299 k.k. nie musi znać prawnej kwalifikacji czynu zabronionego, z którego pochodzą „brudne pieniądze”. Wystarczająca jest świadomość, że pochodzą one z przestępstwa, a więc czynu, za który grozi odpowiedzialność karnosądowa (Komentarz do Kodeksu karnego. Część szczególna tom III Włodzimierza Wróbla, teza 96 do art. 299). Nie ulega wątpliwości, że w świetle ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, oskarżony M. S. (1) miał świadomość, że wypłacone pieniądze pochodzą z czynu zabronionego. W przeciwnym wypadku nie byłby on zainteresowany w pozyskaniu M. Ś. w celu założenia rachunku bankowego i pobierania przez M. Ś. z tego rachunku pieniędzy, które na ten rachunek wpływały oraz płacenia oskarżonemu wynagrodzenia za tego rodzaju „przysługę”.

Bezspornym jest także, że oskarżony M. S. (1) miał pełną świadomość, że dokonanie przelewu pieniędzy pochodzących z czynu zabronionego na rachunek M. Ś., a następnie dokonanie ich wypłaty oraz przekazanie innej osobie lub osobom w taki sposób, aby M. Ś. nie miał z nimi kontaktu, miało utrudnić w rozumieniu, o którym mowa w art. 299 § 1 k.k., stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia. Oskarżony M. S. (1) powyższego czynu dopuścił się działając w porozumieniu z innymi osobami, a mianowicie z oskarżonym M. Ś. oraz co najmniej jeszcze jedną osobą, której przekazywał pieniądze wypłacone przez M. Ś.. Z uwagi na to, że dokonano szeregu wypłat w okresie 26 – 28 maja 2014 r., a istotą całego przedsięwzięcia było wypłacenie wszystkich pieniędzy, które wpłynęły na rachunek M. Ś. M. S. (1) działał w ramach czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 k.k. Okolicznością, która nie była kwestionowana było działanie przez oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k.

Przyjmuje się, że już samo przyjęcie na rachunek bankowy środków finansowych pochodzących z przestępczej działalności wyczerpuje znamiona występku z art. 299 § 1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 492/15, LEX nr 2044309). Mając nadto na uwadze zachowanie M. S. (1), który bezpośrednio po otrzymaniu pieniędzy od M. Ś. przekazywał je innej osobie, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko zawarte w uzasadnieniu apelacji prokuratora, że nie odpowiadało ono czynnościom sprawczym przestępstwa paserstwa, a tym samym przedmiotowy czyn nie wyczerpał dyspozycji art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Ustalając, że zachowanie M. S. (1) stanowiło przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. należało zgodnie z wnioskiem zawartym w petitum apelacji prokuratora uchylić rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego o obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...).

Wymierzając oskarżonemu M. S. (1) karę za czyn z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę wielokrotną karalność oskarżonego i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a także wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa. Istotnych okoliczności łagodzących Sąd odwoławczy nie dopatrył się. Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary w wysokości 4 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł stawki są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, sprawiedliwe w odczuciu społecznym, spełniające zadanie prewencji ogólnej i szczególnej kary.

W pkt II – VI zaskarżonego wyroku przypisano oskarżonemu pięć czynów wyczerpujących dyspozycje art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a mianowicie od 1 do 4 sierpnia 2014 r. Ustalając w postępowaniu odwoławczym, że powyższe czyny zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny byłby obligowany do uchylenia orzeczonych za te czyny kar jednostkowych i wymierzenia jednej kary na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, a w związku z mającym miejsce kumulatywnym zbiegiem przepisów, w tym konkretnym przypadku na podstawie art. 286 § 1 k.k. w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Tym samym Sąd odwoławczy rozważałby możliwość orzeczenia kary, której górna granica byłaby o 4 lata wyższa od zagrożenia przewidzianego w art. 286 § 1 k.k. W tej sytuacji postawienie przez obrońcę

zarzutu obrazy art. 91 § 1 k.k. było niedopuszczalne z uwagi na treść art. 425 § 3 k.k., który uniemożliwia obrońcy skarżenie rozstrzygnięć szkodzących interesom oskarżonego. Stanowiska tego nie zmienia fakt dopuszczenia się przez oskarżonego powyższych czynów w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. Art. 64 § 1 k.k. bowiem jedynie daje możliwość wymierzenia kary przewidzianej za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, z czego Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie nie skorzystał.

Za czyny przypisane oskarżonemu w pkt II – VI zaskarżonego wyroku M. S. (1) wymierzono kary po 1 roku i 4 miesiącach pozbawienia wolności i po 30 stawek dziennych grzywny w wysokości 50 zł stawka. Sąd odwoławczy mógłby ingerować w wysokość powyższych kar w przypadku stwierdzenia, że są one rażąco niewspółmierne. Rażąca niewspółmierność kary o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k., przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC 198, teza 22 do art. 438, str. 462 - 463, tom II).

Orzeczone w stosunku do M. S. (1) kary za wyżej wymienione czyny, w świetle powyższych kryteriów, nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne.

Z uwagi na uchylenie kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w zaskarżonym wyroku oraz orzeczenie kary za przestępstwo z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd II instancji był zobligowany do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny. Uwzględniając wysokość kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa przypisane oskarżonemu oraz ich związek podmiotowo – przedmiotowy Sąd Apelacyjny orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł stawka.

W odniesieniu do oskarżonego M. Ś.

Z przyczyn wskazanych przy omawianiu środków odwoławczych dotyczących oskarżonego M. S. (2) Sąd Apelacyjny – uznając za zasadną min. apelację złożoną przez prokuratora – ustalił, że zachowanie oskarżonego M. Ś. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 i § 5 k.k. Nie ulega wątpliwości, że M. Ś. miał świadomość, że pieniądze przelane na jego konto, które następnie wypłacał i przekazywał M. S. (1), pochodziły z czynu zabronionego. W przeciwnym wypadku M. S. (1) nie byłby zainteresowany w przeprowadzeniu tego rodzaju operacji, co wiązało się z zapłaceniem M. Ś. stosownego wynagrodzenia. Charakterystycznym jest też - o czym mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia - że M. S. (1) przekazywał wypłacane pieniądze kolejnej osobie w taki sposób, że M. Ś. nie miał z tą osobą kontaktu.

Ustalenie, że oskarżony M. Ś. dopuścił się przestępstwa z art. 299 § 1 i § 5 w zw. z art. 12 k.k. skutkowało koniecznością dokonania zmiany zaskarżonego wyroku i ponownego wymierzenia kary. Przy orzekaniu w tym zakresie Sąd odwoławczy był zobligowany do rozważenia podniesionych w apelacji obrońcy okoliczności dotyczących kary.

Zdaniem skarżącego oskarżony M. Ś. spełnił określone w art. 60 § 3 k.k. warunki do zastosowania wobec niego nadzwyczajnego załagodzenia kary.

W art. 60 § 3 k.k. przewidziano obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary z możliwością warunkowego zawieszenia jej wykonania. Dotyczy to sprawcy współdziałającego z innymi osobami. Warunkiem zastosowania tej instytucji jest ujawnienie przez sprawcę wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia. Chodzi zatem o

zdemaskowanie osób uczestniczących w przestępstwie oraz ustalenie rozmiaru, charakteru przestępstwa, a także roli poszczególnych osób. Oskarżony M. Ś. wyjaśnił, że rachunek bankowy, na który wpłynęły pieniądze założył na polecenie M. S. (1), a następnie z powyższego rachunku wypłacał pieniądze, które wręczał M. S. (1), a ten przekazywał je innej osobie bądź osobom. Oskarżony nie był w stanie podać bliższych informacji dotyczących osoby bądź osób odbierających pieniądze od M. S. (1). W przypadku gdy sprawca nie dysponuje wiedzą pozwalającą na ustalenie pozostałych osób z nim współdziałających, nie są spełnione ustawowe przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. Warunkiem koniecznym do skorzystania z powyższej instytucji jest bowiem ujawnienie informacji dotyczących wszystkich osób współdziałających ze sprawcą. Tego braku nie konwaliduje rozpoznanie W. W., który nocował w tym samym pokoju hotelowym co oskarżony M. Ś. i którego M. S. (1) spytał, czy też jest „słupem”.

Oskarżony M. Ś. przyznał się do przestępczego zachowania wypełniającego dyspozycję czynu przypisanego mu w wyroku Sądu odwoławczego, a depozycje złożone przez niego stanowiły podstawę do skazania M. S. (1). Okoliczności te, przy podejmowaniu decyzji o karze, świadczą na korzyść oskarżonego. Nie można jednakże pominąć, że oskarżony wziął udział w przestępstwie prania brudnych pieniędzy, którego przedmiotem była kwota 1.000.000 zł. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny uznał, że odpowiednimi do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, spełniającymi wymogi prewencji szczególnej i ogólnej są kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 200 zł stawka. Uwzględniając one postawę oskarżonego w toku prowadzonego postępowania, co wynika choćby z faktu, że M. S. (1), który współdziałał z oskarżonym, wymierzono znacznie surowszą karę.

W oparciu o art. 299 § 7 k.k. orzeczono przepadek korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego M. Ś., której wysokość ustalono na podstawie jego wyjaśnień.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

W odniesieniu do oskarżonego W. W..

Oskarżony W. W. wyjaśnił, że nieznanemu mężczyźnie zaproponował mu zarobienie, jak to określił „paru złotych”, mówiąc że ktoś nie ma możliwości założenia konta bankowego, a trzeba przelać pieniądze. Przyjmując propozycję oskarżony założył rachunek w Banku (...), na który została przelana kwota 2.600.000 zł. Następnie wykonując kolejne polecenia oskarżony część pieniędzy wypłacił, a pozostałe przelał na kolejny rachunek założony na swoje nazwisko w Banku (...). Z tego rachunku przelał 1.000.000 zł i 300.000 zł na rachunek B. B. (4) oraz kwotę 1.000.000 zł na rachunek M. Ś., a pozostałe pieniądze wypłacił. Pieniądze wypłacone gotówką z obu wyżej wymienionych rachunków przekazał niezwłocznie osobie, która mu towarzyszyła. Za powyższe czynności oskarżony miał otrzymać 10.000 zł, z tym, że przekazano mu jedynie 5.000 zł (k. 257 – 259, 1295 – 1300, 2033 – 2037). W świetle wyjaśnień złożonych przez oskarżonego nie można zaakceptować stanowiska obrońcy, że oskarżony pozostawał w przeświadczeniu, iż czynności w których uczestniczył, były legalne. Oskarżony musiał mieć świadomość, że gdyby podjęte przez niego czynności dotyczyły pieniędzy uzyskanych w legalny sposób, to zostałyby wykonane przez osoby, które go zwerbowały i nie musiałyby one zapłacić wynagrodzenia za wykonaną „przysługę”. Charakterystycznym jest przy tym, że żadna z osób, z którymi oskarżony miał kontakt, nie ujawniła mu swoich danych personalnych. Dokonanie przelewu pieniędzy na rachunek oskarżonego, który nie był w jakikolwiek sposób powiązany z osobami decydującymi o przeprowadzanych operacjach finansowych, a następnie wydanie mu poleceń wypłacenia pieniędzy bądź dokonania kolejnych przelewów świadczyło, że pieniądze pochodzą z czynu zabronionego, a czynności zlecane oskarżonemu miały utrudnić ustalenie przestępczego pochodzenia środków finansowych, w rozumieniu art. 299 § 1 k.k. Oskarżony nie musiał dokładnie orientować się z jakiego rodzaju czynu zabronionego pochodzą pieniądze będące przedmiotem operacji przez niego wykonywanych. W tym zakresie Sąd Apelacyjny wypowiedział się szerzej przy omawianiu środków odwoławczych dotyczących oskarżonego M. S. (1), a zawarte tam rozważania odnoszą się również do oskarżonego W. W..

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do poczynienia ustaleń, że oskarżony dopuścił się kradzieży mienia znacznych rozmiarów. Oskarżony nie miał bowiem świadomości, że A. K., z którego rachunku zostały przebrane pieniądze, był ich właścicielem i że przelew nastąpił bez jego zgody. W konsekwencji brak było też podstaw do nałożenia na oskarżonego W. W. obowiązku naprawienia szkody na rzecz Banku (...).

W świetle rozważań zawartych w niniejszym uzasadnieniu należało uznać, że oskarżony, który – jak wynika z jego wyjaśnień – współdziałał z innymi osobami swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Tym samym również w odniesieniu do oskarżonego W. W. okazała się zasadna apelacja złożona przez prokuratora. Z przyczyn wskazanych przy omawianiu środków odwoławczych dotyczących oskarżonego M. S. (1) brak było podstaw do przypisania W. W. przestępstwa paserstwa.

Oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k. Zważywszy nadto na wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa Sąd Apelacyjny uznał, że kary w rozmiarze 6 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł stawka są zgodne z zasadami i dyrektywami sądowego wymiaru kary, w tym są adekwatne do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu oraz zgodne z zasadami prewencji ogólnej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

W oparciu o art. 299 § 7 k.p.k. orzeczono na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści uzyskanych przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa, a wysokość osiągniętej korzyści ustalono na podstawie wyjaśnień oskarżonego.

W odniesieniu do oskarżonego D. W. (1).

Na rachunek bankowy B. B. (4) łącznie przebrano kwotę 1.300.000 zł, która została wypłacona w dniach 26 i 27 maja 2014 r. obrońca oskarżonego w złożonej apelacji zakwestionował ustalenia Sądu Okręgowego, że D. W. (1) dokonywał wypłat z powyższego rachunku w dniu 27 maja 2014 r. Wypłat w tym dniu dokonano z następujących bankomatów w W.: przy ul. (...), a także z bankomatów przy ul. (...) w W. i (...) w M.. Biegły B. M. w opinii z zakresu badań antropologicznych po przejrzeniu zapisów z monitoringu wykluczył, że oskarżony D. W. (1) dokonał wypłat z bankomatów przy ul. (...) w W. i przy ul. (...) W. w dniu 27 maja 2014 r. (płyty nr 107 i 143 – opinia z 22 kwietnia 2015 r. k. 1237 - 1271). Zdaniem biegłego na zapisie monitoringu z kamery bankomatu przy ul. (...) w W. w dniu 27 maja 2014 r. została utrwalona postać oskarżonego D. W. (1) (opinia uzupełniająca z 20 maja 2015 r. k. 1400 – 1407, a także opinia złożona na rozprawie przed Sądem Okręgowym k. 2188 – 2190 oraz na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w dniu 3 marca 2017 r.). Przeprowadzone postępowanie nie wykazało, że oskarżony pobierał w dniu 27 maja 2014 r. pieniądze z bankomatów przy ul. (...) w W. oraz z bankomatów przy ul. (...) w W. i (...) w M.. Dowodem takim nie jest fakt legitymowania oskarżonego D. W. (1) w dniu 27 maja 2014 r. w W. (notatka k. 147).

Oskarżony D. W. (1) wyjaśnił, że zgodził się zostać pełnomocnikiem do konta założonego przez B. B. (4). Nie otrzymał jednakże wówczas karty bankomatowej. Kartę z numerem (...)u doręczono mu w dniu 26 maja 2015 r., a mężczyźni, którzy kartę dostarczyli towarzyszyli mu przy pobieraniu pieniędzy i pobrane pieniądze niezwłocznie odbierali od niego (k. 226 – 228, k. 229, k. 1317 – 1320, k. 2037). Brak jest podstaw do kwestionowania wskazanych przez oskarżonego okoliczności dotyczących wypłat pieniędzy z rachunku należącego do B. B. (4). Skoro oskarżony:

-przy udzieleniu mu pełnomocnictwa do rachunku bankowego B. B. (4) nie otrzymał karty bankomatowej,

-nie był informowany o wysokości kwoty jaka wpłynie na powyższy rachunek,

-wypłat dokonywał na polecenie mężczyzn, którzy przybyli do niego z kartą bankomatową i numerem PIN-u, przy czym pieniądze po pobraniu z bankomatów niezwłocznie im oddawał,

to okoliczności powyższe nie dawały podstawy do przypisania mu udziału w czynnościach polegających na pobieraniu pieniędzy z rachunku bankowego B. B. (4) w których bezpośrednio nie uczestniczył.

Jak już wskazano wyżej, z wyjątkiem pobierania pieniędzy z bankomatu przy ul. (...) w W., nie ma żadnego dowodu, że oskarżony w dniu 27 maja 2014 r. dokonywał w innych miejscach wypłat z rachunku bankowego B. B. (4). W odniesieniu do wypłat z powyższego bankomatu dowodem jest opinia biegłego B. M., który w postępowaniu przygotowawczym sporządził opinię uzupełniającą i w końcowych wnioskach opinii stwierdził: „Przeprowadzone badania antropologiczne wizerunku NN mężczyzny utrwalonego na monitoringu dowodowym na płycie nr 111, z dnia 27.05.2014 roku oraz takich samych cech morfologicznych D. W. (1) wykazały, że wskutek niskiej rozdzielczości zapisu dowodowego nie można cech morfologicznych zbadać. Jednak, biorąc pod uwagę bardzo rzadką cechę D. W. (1) związaną z istotnie mniejszą masywnością podudzia prawego można z prawdopodobieństwem graniczącym pewnością stwierdzić, że na ujęciach tych znajduje się D. W. (1)” (opinia z 20 maja 2015 r. k. 1407).

Zdaniem obrońcy oskarżonego analiza tzw. stopklatek z zapisu kamer obejmujących powyższy bankomat nie daje podstaw do tego rodzaju wniosków. W tym zakresie obrońca odwołał się do argumentacji zawartej w piśmie procesowym z 9 maja 2016 r. Do powyższego pisma obrońca dołączył 3 stopklatki dot. zapisu monitoringu z dnia 26 maja 2014 r. i 7 stopklatek z zapisu monitoringu z dnia 27 maja 2014 r. Analizując te stopklatki obrońca stwierdził, że na stopklatkach nr 1 – 3 (z dnia 26 maja 2014 r.) można zauważyć, że mężczyzna, którym był D. W. (1), ma prawą nogę wyraźnie węższą od lewej i to nawet wtedy gdy lewa noga znajduje się bliżej obiektywu kamery niż prawa noga. Z kolei – zdaniem obrońcy – na stopklatkach nr 4 – 11 (z dnia 27 maja 2014 r.) nogi mężczyzny sprawiają wrażenie symetrycznych w budowie albo jego prawe podudzie jest masywniejsze w budowie niż lewe (k. 2332 – 2342). Powyższego stanowiska nie można zaakceptować. Sylwetka osoby znajdującej się na stopklatce oznaczonej w piśmie procesowym obrońcy oskarżonego nr 8 została bowiem zamieszczona w powiększeniu w opinii uzupełniającej biegłego B. M. (k. 1407) i wyraźnie widać, że podudzie prawe jest mniej masywne od podudzia lewego. Nie ma zaś wątpliwości, że ten sam mężczyzna znajduje się na pozostałych stopklatkach z dnia 27 maja 2014 r., dołączonych do pisma obrońcy. Skoro zatem na stopklatkach pochodzących z kamer umieszczonej za drzwiami szklanymi (stopklatki oznaczone nr 5 – 7 w piśmie obrońcy) nie można dostrzec różnicy w budowie nóg widocznego tam mężczyzny, a nawet można odnieść wrażenie, że prawe podudzie jest masywniejsze od lewego, to rację ma biegły B. M., że u tego samego mężczyzny nie może dochodzić do raptownej zmiany masywności podudzi, a obraz widoczny na tych stopklatkach jest wynikiem zniekształcenia spowodowanego rejestrowaniem obrazu przez kamerę znajdującą się za przeszklonymi drzwiami (vide: opinia złożona przez biegłego na rozprawie przed Sądem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym). Należy zaznaczyć, że biegły wydał opinię po analizie szeregu stopklatek, a do analizy morfologicznej wykorzystał te stopklatki, na których mężczyzna stoi idealnie tyłem do obiektywu kamery znajdującej się w tym samym pomieszczeniu (opinia j.w.).

Jak podniósł biegły w opinii uzupełniającej z 20 marca 2015 r. różnice w masywności obu podudzi są niezmiernie rzadko spotykane, a u oskarżonego D. W. (1) lewe podudzie jest znacznie masywniejsze od prawego, tak jak u mężczyzny utrwalonego na stopklatkach pochodzących z dnia 27 maja 2014 r. z kamer umieszczonych przy bankomacie przy ul. (...), co czyni zasadnym stwierdzenie, że widoczna jest tam postać oskarżonego. Fakt, że oskarżony był wykorzystany do dokonywania wypłat w dniu 27 maja 2014 r. potwierdza jego pobyt w hotelu w mocy z 26/27 maja 2014 r. W przeciwnym wypadku mężczyźni towarzyszący oskarżonemu nie byłiby zainteresowani w opłaceniu pobytu oskarżonego w hotelu.

Dołączone do wniosku obrońcy stopklatki z kamer umieszczonych za drzwiami z 26 i 27 maja 2014 r., nie pokazują mężczyzny w tej samej pozycji, a tym samym nie dają one podstaw do rozważań, czy ewentualne zniekształcenia w budowie podudzi, spowodowane rejestrowaniem obrazu z kamery znajdującej się za szklanymi drzwiami są identyczne. Obrońca oskarżonego w uzasadnieniu wniosku z 9 maja 2016 r. zwrócił uwagę, że stopklatki pochodzące z nagrania z 27 maja 2014 r., z kamery znajdującej się za szklanymi drzwiami, wskazują, że obie nogi są symetryczne albo że prawe podudzie jest masywniejsze od lewego. Kamery monitoringu rejestrują obraz w postaci stopklatek, który nie ma charakteru dynamicznego. Tym samym materiał z nagrań monitoringu nie daje podstaw do wyprowadzenia

jednoznacznych wniosków co do stylu i sposobu poruszania się mężczyzny widocznego na stopklatkach z 26, 27 maja 2014 r.

Wbrew twierdzeniom obrońcy stopklatki o nr 5, 6 i 10 dołączone do wniosku z 9 maja 2016 r., nie dają podstaw do twierdzenia, że widoczny na nich mężczyzna posiada co najmniej kilkudniowy zarost.

W świetle powyższych rozważań należało ustalić, że oskarżony dokonując wypłat z rachunku B. B. (4) w dniu 26 maja 2014 r. (okoliczność ta nie jest kwestionowana przez obrońcę oskarżonego) oraz w dniu 27 maja 2014 r. z bankomatu przy ul. (...) łącznie pobrał kwotę 592.500 zł.

Zdaniem obrońcy oskarżony dokonując w dniu 26 maja 2014 r. wypłat pieniędzy z rachunku B. B. (4) dopuścił się przestępstwa z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Stanowisko obrońcy w tym zakresie jest zbieżne ze stanowiskiem wyrażonym w apelacji prokuratora. Zwalnia to Sąd odwoławczy od wyjaśnienia w niniejszym uzasadnieniu dlaczego ustalenia Sądu Okręgowego, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przestępstwa kradzieży mienia o znacznej wartości nie zasługiwało na aprobatę, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne winny skutkować przyjęciem kwalifikacji prawnej wskazanej przez obie skarżące strony. Jednocześnie należy podnieść, że z przyczyn wskazanych przy omawianiu środków odwoławczych dotyczących oskarżonego M. S. (1) brak było podstaw do przypisania oskarżonemu D. W. (1) przestępstwa paserstwa.

W związku z ustaleniem, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje dyspozycję przestępstwa prania brudnych pieniędzy, nie mogło się ostać zawarte w pkt XII zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz Banku (...).

Oskarżony D. W. (1) nie był dotychczas karany. Zważywszy jednakże na wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa Sąd Apelacyjny uznał, że kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny po 50 zł są zgodne z zasadami i dyrektywami sądowego wymiaru kary, a w szczególności są dostosowane do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego i są sprawiedliwe w odczuciu społecznym.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

*

Zważywszy na sytuację majątkową oskarżonych i wysokość orzeczonych kar izolacyjnych Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k., art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. 1983, Nr 49, poz. 223) zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu oskarżonych M. Ś. i W. W. orzeczono w myśl § 4 ust. 1 – 3, § 17 ust. 1 pkt 5, ust. 7, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.